

Arrest

nr. 146 586 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 november 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 december 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché S. CEURVELTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 mei 2014 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Belgische partner (bijlage 19ter).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 24 november 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker werd hiervan op 27 november 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.05.2014 werd ingediend door;

Naam: O.(...)

Voornamen: O.(...) A.(...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Lagos

identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste- gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie'.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon twee loonfiches voor (04.08-17.08.2014) waaruit blijkt dat ze tewerkgesteld was via uitzendarbeid (ADMB HR Services),

Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt dat de referentiepersoon niet langer tewerkgesteld is via ADMB HR Services. Betrokkene is sedert 08.10.2014 tewerkgesteld bij Taxi Sinjoor NV. Er werden echter geen aanvullende documenten voorgelegd met betrekking tot deze tewerkstelling (arbeidsovereenkomst, loonfiches, onze dienst heeft dan ook geen zicht op exacte aard van deze tewerkstelling en op het huidige nette-inkomen van de referentiepersoon. Zodoende kan niet beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222,809 dd. 12.03.2013),

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene; Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfs- aanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Gelet op het Mt dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Over de rechtspleging

2.1. Middels een aangetekend schrijven van 12 januari 2015 voegde verzoeker bijkomende documenten toe aan zijn verzoekschrift.

2.2. Ter terechtzitting werd de aandacht van verzoeker gevestigd op het feit dat noch de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet dat aan de Raad bijkomende stukken worden overgemaakt. Deze documenten dienen bijgevolg uit de debatten te worden geweerd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij in de eerste plaats een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep omdat het verzoekschrift geen middelen bevat.

3.2. De Raad merkt op dat verzoeker vermeldt dat hij het oneens is met de vaststelling dat het gezinsinkomen niet toereikend zou zijn, waaruit kan worden afgeleid dat hij een schending van de motiveringsplicht wenst aan te voeren.

3.3. De verwerende partij voert in tweede instantie een exceptie op van niet-ontvankelijkheid omdat de partner van verzoeker niet de vereiste hoedanigheid, noch het vereiste belang zou hebben om het beroep in te stellen.

3.4. Ter terechtzitting wordt door de partijen bevestigd dat het gedinginleidend verzoekschrift werd ondertekend door verzoeker zelf, zodat het wel degelijk werd ingediend door de “vreemdeling” in de zin van artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet die over de vereiste hoedanigheid beschikt en blijk geeft van een persoonlijk belang.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In zijn enig ‘middel’ poneert verzoeker *in fine* onder andere dat hij “niet akkoord” is met “deze uitspraak” en stelt hij ook het volgende: “Wat betreft dat er wordt geconstateerd dat ik niet genoeg gezinsinkomen heb is niet correct”. De Raad leidt uit het verzoekschrift af dat betrokkene in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht wenst aan te voeren.

4.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.3. Blijkens het administratief dossier legde verzoeker als bewijs van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon enkele loonfiches neer van ADMB HR Services die betrekking hadden op de maand augustus 2014. Verzoeker betwist in zijn ‘middel’ niet dat zijn Belgische partner niet langer bij deze werkgever is tewerkgesteld zodat hij niet aantoont dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk ging door op grond van zijn vaststelling dat er geen zicht is “op het huidige nette-inkomen van de referentiepersoon” te concluderen dat “niet beoordeeld (kan) worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt”.

4.4. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij de verantwoording die hij aanbrengt en de bijkomende stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt aan het oordeel van de gemachtigde van de staatssecretaris heeft voorgelegd. De Raad kan hierop geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling immers dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2 982 (c)).

4.5. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het enig ‘middel’ is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN